

נחלרי נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברוסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גליון מס' 708
פרשת נשא תשפ"א

הדלקת נרות			
ר"ח	צאת השבת	כניסת שבת	יחולות
20:50	20:14	18:57	ירושלים
20:48	20:17	19:14	תל-אביב
20:51	20:18	19:09	חיפה
20:49	20:14	19:14	באר שבע

דבר ראש הישיבה

חומרות

חטרונותיו הגדולים של היין • ומה רוצים מהנזיר המסכן, שרק רצה להתרחק ממנו לגמרי • הדרך המאוזנת והיציבה לחיות את החיים • ובמיוחד לאלו שלא גדלו בבית שותומ"צ • וגם: פירוש נפלא ומחודש בפסוק שאנו אומרים עם התפילין כל בוקר

בפרשתנו אנו לומדים על הנזיר שנודר שלא ישתה יין ולא יטמא למתים.

איך שזה נראה מלמעלה - זה דבר טוב. רבי נתן ז"ע אומר ש"יין" בגימטריא שבעים, כנגד התאוות של שבעים אומות, וכן יין מביא לבחינת מדמה - דמיונות, וכל התאוות באות מן הדמיונות. ואם כן הוא דבר נפלא שהזיר עצמו מן היין. ובברסלב ידעו שרק בפורים שותים יין, ור' נתן מתיר לשתות גם בשבתות וימים טובים קצת, כדי להרחיב דעתו.

וכן הגמרא אומרת בכמה מקומות (ברכות סג, נזיר ויעוד) שנסמכה בפרשתנו פרשת סוטה לפרשת נזיר כי הרואה סוטה בקיקולה זייר עצמו מן היין, כי מסתמא לא ראה את זה סתם, משמייים רצו להראות לו במה להתחזק, כיון שהסוטה קלקלה בגלל יין - כנראה שגם לו יש בחינה כלשהי שעליו לתקן בעניין היין, ולכן עליו להתנזר מייין. כי כשמראים לאדם קלקול או עבירה, ידע שרומזים לו מן השמיים שיט לו שייכות לזה, כמו אם רואה מכוניות נוסעות בשבת רחמנא ליצלן ולשיזבן - זה מרמז לו שגם הוא צריך להתחזק בעניין השבת.

אבל בלי נדר

ושואלים המפרשים, שאם כן למה נאמר (נזיר י. ע"ש) שזייר

הוא חוטא, הלא עושה מצוה בהתנזרו מן היין? ויכול להיות שאף הזיר את עצמו מן היין לאחר שראה סוטה, שהגמרא ממש מייצעת לו שיזיר עצמו מייין, ולמה נאמר עליו שהוא חוטא? וכן כל נזיר מביא קרבן חטאת לאחר שגמר את ימי נזירותו כמבואר בפרשתנו (ו, טד), ומשמע שהוא עשה עבירה, איזו?

ומתרצים המפרשים שעליו להזיר עצמו מן היין ולא לשתות, אבל בלי נדר. הנזיר שנדר שלא לשתות - עושה טעות.

וזהו יסוד חשוב מאוד: אכן ראוי לאדם למעט בתאוות, אבל שיעשה את זה בלי נדר, כי נדר זה חומרא, וכל חומרא בסוף מביאה לקולא. שמעון הצדיק היה כהן גדול ולא אכל קרבן נזירים כמעט מעולם, כי ראה שהם לא היו לשם שמיים (נזיר ד, ב).

וכך קורה פעמים רבות לאנשים שהם ב"אורות", ותופסים מלאכים וחזיקים שאינם לפי הדרגות שלהם, אך כפי גדול העלייה כן גדול הנפילה ח"ו.

התלוצץ מהאנשים הללו

אדם צריך לדעת לא להחמיר על עצמו חומרות יתרות בעבודת ה', כי הרבה פעמים החומרא הופכת

להיות קולא. יש נטיה לבני אדם להחמיר על עצמם אך רבנו לא רצה חומרות, וכך מובא בשיחות הר"ן (שיחה ל'): "על המבלים זמן בשביל נקיות ומאריכין בבית הכסא - הקפיד מאד מאד, והתלוצץ מאותן האנשים מאד, והאריך הרבה בענין זה. והכלל, כי לא נתנה תורה למלאכי השרת' (ברכות כה:), ואין צריך להחמיר יותר מן הדין. נמצא, שעל כל פנים כשאינו נצרך לנקיבו ממש אין צריך להחמיר ולבטל עצמו מתורה ותפלה בחנם מחמת חששות וחומרות יתרות. ואין לחפש אחר חומרות ומרה שחורה בזה, כי לא נאמר כלל בדורות הללו". ובשיחה רל"ה כתב שאדם יכול לבחור מצווה אחת ולהחמיר בה, אבל גם בהידור מצווה זו צריך להשמר מעצבנות (נרווען).

לעתים יכול להיות שלאדם תהיה חיות מהחומרות במקום שתהיה לו חיות משמחת המצווה. אדם כזה לפעמים הולך יום שלם במרירות על שלא דדקדק באיזו מצווה או שהחמיר דבר בעבודת ה'. אין זה מדרך היהדות, אלא זהו מעשה יצר הרע להפילו למרה שחורה. ולכן גם מי שקשה לו לשמוח באמת - עדיפה שמחה מדומה על עצבות אמיתית.

והאריך הרבה בענין זה. והכלל, כי לא נתנה תורה למלאכי השרת', ואין צריך להחמיר יותר מן הדין

תפדה את החומרות

בקרב בעלי התשובה, משום שלא גדלו בבית דתי, מצוי יותר שקשה להם למצוא את האיזון, שלא להקפיד יתר על המידה ומאיך שלא להקל ראש במצווה. מעיקרי התפקידים של בעל תשובה הוא, להבין היטב היכן המקום שלו, והיכן המקום אליו הוא רוצה להגיע, ולאזן ביניהם. למרות שהדבר אורך זמן שכביכול "מתבזבז" במקום לשמש כזמן עליה, זו הדרך הנכונה וכך נמנעים הרבה "נְעוּרוֹיִן" וזוכים לבית רגוע ושקט.

וזה פרוש הפסוק (שמות יג, יג) "וכל פטר חמור תפדה בשה". חמור מלשון חומרות, מסמל את החומרות שהאדם לוקח על עצמו, ושעלולות להפיל אותו מטה מטה, השה התמים, אליו נמשל עם ישראל, מסמל את העבודה מתוך אמונה, מתוך ההכרה בחשיבותה ובכוחה של הקולא.

וזה שאומר הכתוב: וכל פטר חמור - תפדה בשה; מתי שאתה מרגיש כי החומרות מנסות להפיל אותך - תפנה למידת השה, לפשיטות ולאמונה, שהם מעיקרי חיי היהודי וממלאים את האדם בחיות אמיתית דקדושה.

הדרך לאהבת התורה

לומד כל היום בת"ת בתחושה של עשיית חסד עם הוריו... זה החינוך שלפעמים אנחנו מכניסים לילדנו במו ידינו במסווה של אהבת התורה!

בביתי כל אחד מילדי יודע ומרגיש שהוא מחויב ללכת ללמוד ושהוא עושה את מה שמוטל עליו לעשות, וכשאחד מילדי אומר לי שהוא לא רוצה וכדומה, תשובתי הטבעית היא בטון נינוח אך החלטי: לא שאלתי את רצונך זהו תפקידך, קום ולך לחיים ולשלום לת"ת... באם יש לך קושי או בעיה כלשהי היא תטופל כשתחזור מספסל הלמודים (כמובן חוץ מחולי אמיתי), נשיקה ושלום! רק כשהילד כבר עשה את המוטל עליו למד בת"ת, אז אתפנה להחמאי לו בחום על מעשהו הטוב, אז אני יכול לדבר על גדלות התורה בכלל ובפרט של תינוקות של בית רבן וכו' וכו' כי ה' הטובה עלי, מחמאות אלו שבאו לאחר מעשה הם הרבה יותר אפקטיביות, ומשאירות את הרושם הרצוי לילד [גם לפני ההליכה לת"ת יש להחמאי אך לא בצורה של שכנוע והתרפסות, אלא ניתן לומר כך: כל הכבוד אני נהנה ממך גאה בך וכד...].

רצון טבעי לעמל

ואם ישאל השואל, כיצד תיכנס אהבת התורה בלב הילד בצורה כזאת? התשובה לכך: חז"ל הסבירו לנו את טבע הבריאה באומרם (בר"ר יג, ז): "אדם לעמל יולד", אשרי מי שעמלו בתורה" כלומר טבע האדם הבריאה בנפשו לעמול כל חייו, אם זוכה - עמל הוא בתורה, ואם לאו העמל מתבטא בתחומים אחרים, אך ברור שצריכים לעסוק בעיסוק כלשהיא, וכשבן אדם עושה את הדברים שהוא צריך לעשותם הוא מקבל סיפוק גדול מעצם העשייה, וכך אפילו עובד ניקיון פשוט מרגיש סיפוק מעבודתו. ולכן כשברור לנו שבננו חייב לעמול בתורה הק', שהרי לכך נוצר, ומעבידים את המסר הזה לילדנו שהם עושים את אשר הם צריכים לעשות, ההליכה לת"ת נהפכת לסדר קבוע, ואז הסיפוק והאהבה בא יבואו בעזרת השם.

כמובן שכל הנ"ל תלוי במס' דברים: בית עם משמעת, בית חם, ילד ללא קשיי לימוד חריגים, או בעיות חברה חריגות וכו'.

אסיים בברכה שתקוים בנו התפילה "הוא יפתח ליבנו בתורתו וישם בליבנו אהבתו ויראתו", אמן.

ש אלה שנשאלת על ידי הורים רבים: בני שיחיה ילד ממושמע אוהב לעזור, אוהב על הצוות החינוכי, ללא בעיות חברה, אך מדי פעם הוא מסרב לקום בבוקר בזמן, ומבקש ממני להישאר בבית כי לא מתחשק לו ללכת וכו'. אנו מודעים לחשיבות של לימוד התורה ובפרט במסגרת הת"ת, אך חושיים לכפות על ילדנו ללכת ללמוד כדי שלא ילמד בכפיה ואולי ישנא את הלימוד חלילה, אנו רוצים שילמד מאהבה. כיצד עלינו להתנהג מול הבעיה הזאת?

אפתח במעשה שסיפר לי הורה, שהוא מבקש ללמוד עם בנו בשבת, וכשהילד לא מעוניין הוא לא כופה עליו בכדי שילמד מאהבה. "מתי אזכה סוף סוף שבני ילמד מאהבה?" שאל האב.

והתשובה לכך היא הפוכה מההיגיון שלנו: ככל שנקפיד לשלוח את ילדנו ללמוד את התורה במסגרת אליה הוא אמור ללכת ללא גמגום והיסוס, כך יקל עליו להתמודד עם קושי וחוסר חשק, ובהמשך גם לזכות לאהבת התורה!

התנאי המרכזי

רק תנאי אחד נדרש שנוכל להצליח בכך: להבין שילדנו לא עושים לנו טובה בהליכתם ללמוד תורה, ואף אין צורך להסביר להם לפני הלימוד שהם מגינים על עם ישראל וכו' כל אחד בסגנון שכנועו, מכיוון שדבר זה נותן לילד את התחושה שיש לו את האפשרות האם ללמוד או לא, ולכן ברצותו ילך ללמוד ובלא רצונו יישאר בביתו, וחמור מכך גם כשיחליט ללכת ללמוד הוא מרגיש שהוא עשה חסד להוריו המסכנים, ובעקפיך הדבר ירחיקו מאהבת תורה ועוד יכול לגרום לשנאת התורה רח"ל, מכיוון שאי אפשר לבקש מאדם לעשות כל הזמן חסדים עם הוריו, מחנכיו, השי"ת ועוד.

בכותבי עולה בזיכרוני מעשה שזעזע אותי ולמדני את עומק הבעיה: היה זה באחד הימים כשבא אלי בחור חמד ואמר לי בשמחה "היום אני יכול ללכת הביתה בצהריים ללא מצפון", ותוך כדי שאני מעכל את דבריו הוא מסביר לי: "תבין הרב, אני לא יכול לחזור לבית סתם כך במשך היום בכדי לא לגרום לכאב לב להורי, אבל עכשיו כואב לי קצת הראש אז הורי יבינו לליבי שהלכתי הביתה..." כך סיים הבחור בתרועת ניצחון, ואני נשארתי לעמוד כהלום רעם, לא מאמין למה ששמעו אזוני. ילד בן 13

הופיע! גליון חודש סיוון

הצטרפו כעת ותקבלו חיים טובים יותר

מתאים לכל בני המשפחה

מס' 1: חודש ראשון

ב-1 ש' בלבד!

מס' 2: 3 חודשים ראשונים

ב-9 ש' בלבד!

מס' 28: לחודש

בלבד!

מוקד מנויים: **02-623-1218**

הנקודה

את הכל לנקודה העליונה ואז זה יהיה קדוש.

וזה מה שגם אני ואתה צריכים לעשות. יש לנו הרבה אהבות נפולות, יראות נפולות, ואנחנו צריכים לקשר את עצמנו לנקודה של הצדיק, ואז נוכל בקלות יחסית להכנס לעבודת ה' ולקדושה.

והצדיק מצידו מנסה לעורר את הציבור המקושר לנקודה שלו לעבודת ה', כמו שכתוב (דברים לג, ז) "שמע ה' קול יהודה - ואל עמו תביאנו", שה' יעזור לצדיק להאיר את הנקודה שלו בכל עמו, עם ישראל, וכך יוכל להעלות אותם ולקדםם.

...

מה שמעניין הוא שלא רק לצדיק יש נקודה פלאית כזו שמעלה את הכל לקדושה, אלא לכל יהודי מישראל יש כזה ניצוץ בווער באש קודש כמו נקודת הצדיק. זה בעצם כתוב בפסוק (ישעיה ס, כא): "ועמך כולם צדיקים", לכל אחד יש נקודה של צדיק שאפילו לצדיק הגדול אין אותה לפעמים.

אני בטוח שאינך מאמין לגמרי למה שכתבתי מקודם, שגם הצדיק המושלם חסר את המידה המיוחדת והנקודתית שיש לי ולך, אז אספר לך על האמורא הקדוש אב"י שחלשה דעתו כששמע שמשמים נותנים ד"ש כל יום ליהודי בשכונתו בשם 'אבא אומנא', ולאב"י עצמו נותנים רק פעם בשבוע. ומשמים אמרו לו - תקשיב טוב - "אינך יכול לעשות כמעשיו של אבא אומנא!!!" (תענית כא, ב) ועכשיו, אחרי שאתה מאמין לי, תבין שכל אחד מאיתנו צריך ללכת לחברו ולדבר עמו שיחת חברים בענייני "תכלית" כדי להוציא ממנו את הנקודה המיוחדת, ולא תאמין - גם לעצמו צריך להתקשר, וזאת על ידי שיחה עם קונו, מה שנקרא אצלנו התבודדות.

חבר'ה, חבל על כל דקה, יש הרבה מה לעשות! קדימה, לעבודה!

(ליקו"מ ח"א תורה ל"ד, ליקוטי הלכות ברכת המזון ג' ב)

רוך ה', הגיע זמן חנוכת המזבח.

כל כך התאמצנו והתרגשנו לתרום את כספנו וזהבנו למשכן ה', אני נתתי ביד רועדת ולב נודב את כוס הכסף המיוחדת לסבא אליאב בן פלוא, אמא נתנה את העגילים הכבדים שקבלה מסבתא צרויה, ואפילו מיירי הקטנה תרמה את הצמיד המיוחד ששאלה מחברתה המצרית, בתה של 'רמוס' הנוגש הידוע.

וסוף כל סוף זה הגיע. בימים הקודמים לראש חודש ניסן ראינו בהתרגשות את משה רבינו מקים את המשכן ומפרקו, ובראש חודש הגיע היום המְקוּוֶה, חנוכת המשכן.

בעוד כולנו מתגודדים בסערה וביראת כבוד סביב חצר המשכן, אנו רואים את הנשיאים שלנו מתקרבים, כל נשיא הביא אתו קרבן מכובד מאוד של בהמות וכלי כסף וזהב, ומשה רבינו מספר שה' אמר לו לקבל את הקרבנות.

מעניין. אני חשבתי שה' יאמר שהמשכן לא שייך דוקא לנשיאים וכל ישראל יחנכו את המזבח, אבל מחשבותיו גבוהים ממחשבותינו כגבוה שמים מארץ, והוא דוקא החליט שכן, הנשיאים יחנכו את המשכן.

ולאמיתו של דבר, כל המשכן נראה ככה: היהודי יכול להתקרב רק מעט, ומקסימום לשחוט, את כל העבודות הכהן עושה.

זה עובד כך: אני מגיע עם הבהמה שלי, הבהמיות שלי, ומביא אותה אל הכהן. הוא מצידו לוקח את כל הבהמיות, שבעצם השורש שלה גבוה מאוד, אבל היא נפלה ונהייתה אהבה נפולה, והכהן הצדיק מעלה אותה אל השורש המקרי ששם היתה קדושה, ושם היא נפכת חזרה לקדושה ואז נעלמות כל העבורות.

ובדיק לכן, כאשר אנחנו רוצים לקדש את המשכן, להעלותו מסתם קרשים ובדים של חול למשכן ה' הקדוש, אנחנו צריכים את הנשיאים הצדיקים שיעלו

**אני חשבתי שה'
יאמר שהמשכן
לא שייך דוקא
לנשיאים וכל
ישראל יחנכו
את המזבח, אבל
מחשבותיו גבוהים
ממחשבותינו**

לצעירי הצאן

חומרות...

אדם כזה לפעמים הולך יום שלם במרירות על שלא דקדק באיזו מצוה או שהחמיר דבר בעבודת ה'. אין זה מדרך היהדות, אלא זהו מעשה יצר הרע להפילו למרה שחרה. אדם צריך לדעת לא להחמיר על עצמו מותרות ימרות בעבודת ה'!

מתוך מאמר ראש הישיבה

חילופי פסקים שמימיים

32 שנים לפטירתו של ה"מנחת יצחק", שב"ק י"א סיון תשפ"א - תשמ"ט

דורות רבים של נשמות שהניחו במשך חייהם רק תפילין שכאלו ושרו בגן עדן זה עידן ועידינים, נתעורר לפתע קטרוג עז בבית דין של מעלה לדונם כ'קרקפתא דלא מנח תפילין', דבר חמור ביותר המוגדר בגמרא (ר"ה ז, א) כפושעי ישראל בגופם.

"מסור נא לרב וייס שיחתור ויחפש צד להתיר את התפילין הללו, להושיע את הנשמות היהודיות מדין שמים".

הרב רזנצווייג הלך במהירות לכיוון ביתו של הראב"ד, וכסמסר לו את הדברים האמורים נענה הראב"ד ואמר: "אכן יש מקום להתיר את התפילין המדוברות, ובימים אלו אני עוסק בכתבת תשובה לצדד בהיתרן של התפילין".

הרב רזנצווייג שמע ושמח והעביר את הדברים לשולחו, הרה"ק מביאלא.

אך הביאלער רבי לא הסתפק בכך. "מאחר שנכתבה תשובה לאסור את התפילין, יש להעלות על הכתב את ההיתר" אמר בגלותו טפח ממסתרי הדין העליון. "לך שוב אל הרב דירושלים ובקש ממנו שיגלה את היתירו על הכתב".

לאחר כמה שבועות שלח הרבי מביאלא שוב אל ה"מנחת יצחק" לשאול אם כבר נסתיימה כתיבת התשובה ואם היא מוכנה לדפוס, וה"מנחת

יצחק" השיב כי אכן נגמר להעלות את ההיתר על הכתב, אולם אין באפשרותו להדפיס את התשובה הבודדת. בעזרת ה', כשיתאספו תשובות נוספות ידפיסם ככרך ישישי של השו"ת "מנחת יצחק".

אולם הביאלער רבי לא היה רגוע. "אבקש לקבל העתק מן התשובה ורשות להדפיסה כעת, שכן רק כך יוסר הקטרוג המרחף מעל ראשם של אותם יהודים שהניחו את התפילין הללו".

בהגיע העתק התשובה לידי האדמו"ר מביאלא מיהר לשולחו אל מו"ל הקובץ התורני "אוצרות ירושלים", בצרפו את דמי ההדפסה ובבקשו להדגיש את מילות ההיתר: "המכשיר בסתימה בדבק מעור יש לו על מי לסמוך" וכו', וכן את המילים "וכל זה בנוגע לכתחילה, אבל במה שעשוי עשוי ואין להוציא לעז".

בשעה טובה ומוצלחת יצא הקובץ כשבראשו התשובה האמורה, והרבי מביאלא שלח שוב את הרב רזנצווייג להודיע לרב וייס שזכה ופסקיו מקובלים בשמיים! ככל הנראה חזה הרבי ברוח קודשו שהקטרוג הוסר מעל ראשי בני ישראל, ונוכח לדעת כי הדבר קרה בעקבות הדפסת פסקו של הראב"ד.

וכך נמצא בין כתביו של הרב וייס לאחר פטירתו: הרה"צ רבי ישראל רזנצווייג שליט"א אמר לי שהאדמו"ר מביאלא שליט"א אומר כי פסקי מקובלים בשמים, וה' יעזרונו על דבר כבוד שמו שאזכה להיות ממזכי הרבים עד בוא גואל צדק לציון ברינה".

(מקור: המבשר תורני פר' נשא תש"ע)

בצאלא עבר בין המכשירים השונים ונפשו לא שבעה מראות. כבר שנים ארוכות שהוא מניח את תפיליו בכל בוקר, ומעולם לא חלם שעבודה כה רבה מושקעת בבתים השחורים שהוא מניח על זרועו וקרקפתו. רק לאחרונה למד הלכות תפילין בעיון ובהשקעה, וכסיום ללימוד ההלכות נכנסו הוא וחברותו לסיור בבית מלאכה לייצור בתי תפילין.

כל ההלכות קמו וניצבו לפניו חיים ומוחשיים ובצאלא נהנה מכל רגע. עד ש.

עד שהגיעו למקום בו ראו את הבתים המוכנים טרם צביעתם, ומשהו לא מצא חן בעיניו. הוא הביט שוב ושוב, וראה שהריבוע לא מושלם כלל ועיקר. העור תחת הבתים של ראש מקומט מחמת עשיית ארבעת התאים, וכדי שגם התחתית [-ה'יתורא'] תהיה מרובעת עושה המלאכה מילא את הסדקים בדבק, ניכר בהחלט.

לפי מה שלמד - זה ממש לא בסדר!

בצאלא החל להתפלפל עם בעל המלאכה, שמצידו לא העמיק מדי. "כך לימדיני עושה הבתים הקודם וכך ראיתי אצל כל בעלי המלאכה שאותם ראית. אל תתחיל לספר לי סיפורים על משנה ברורה וביאור הלכה".

בצאלא ראה שאין עם מי לדבר ועזב את המקום באכזבה, אך ליבו לא הפסיק מלסעור. הוא שלח שאלה לאחד מגדולי הפוסקים בארץ בשוטחו את ההלכה ואת המציאות שנראתה לעיניו במפעל התפילין, והתשובה ההלכתית לא איחרה לבוא: תפילין שנעשו בצורה כזו הן פסולות. חד וחלק.

יראת השמים של בצאלא לא נתנה לו מנוח. הוא נחרד מהמחשבה כי מאות אלפי יהודים יראים ושלמים מניחים בתמימות מיד שחר את תפיליהם, וברכותיהם לבטלה וראשם מוגדר כ'קרקפתא דלא מנח תפילין'.

הוא שיעבד את כל כספי מעשרותיו של השנים הבאות, והחל להפיץ ברחבי הארץ את הידיעה החשובה: קרוב לוודאי שהתפילין שהנכם מניחים מידי יום הינם פסולות ואי אפשר לברך עליהן אף בהעדר תפילין אחרות.

...

בהיכל קדשו ישב האדמו"ר מביאלא בעל ה"חלקת יהושע" ונתוודע לסערה התורנית השוררת בארץ הקודש. מדקדק גדול במצוות היה ה"חלקת יהושע", אך כששמע שמעוירים על כשרותן של רבבות של תפילין, דורות ארוכים של יהודים שהניחו בדחילו תפילין וללא דעת כי נעשו בצורה הפוסלתן מעיקרא - לא יכל לשבת השקט.

הוא שלח לקרוא למקורבו הסופר רבי ישראל הלוי רזנצווייג, וביקשו שילך אל רבה של ירושלים, הראב"ד רבי יעקב יצחק וייס בעל ה"מנחת יצחק", ויאמר לו בשמו:

"קטרוג גדול נתהווה בשמי מעל לאחר שאותו גדול בישראל הכריע כי הבתים האמורים פסולים לברכה. על

פסקים מקובלים בבית דין העליון. ה"מנחת יצחק"

שאלה:

מותר לדבר "בין גברא לגברא" בקריאת התורה?

בלחש, ורק ראוי להחמיר בכך. והוסיף בשם הגר"ע יוסף זצ"ל, שמן הדין מותר ללמוד בין גברא לגברא אף בקול, אבל נכון לחוש לדעת רבינו יונה וללמוד בלחש.

אמנם ה"משנה ברורה" (שם סק"ו) מחמיר בזה, וכותב שאין ללמוד עם אחרים אף בין גברא לגברא, ורק הלומד לעצמו בין גברא לגברא אין למחות בידו. ולגבי לימוד **באמצע** קריאת התורה הביא כמה שיטות אחרונים שאסור מעיקר הדין ללמוד ולא רק "ראוי למדקדק בדבריו" כלשון השו"ע.

נוסיף את דברי ה"פסקי תשובות" (שם אות ג) שדעת הב"ח להקל לדבר בין גברא לגברא [ולא כהבנת המשנ"ב בדעת הב"ח שמתיר רק ללמוד], וזה לימוד זכות למקילים בזה בתנאי שהוא דיבור קצר וכן שהוא דיבור של צורך.

תשובה: לדבר אסור. ללמוד תורה - לדעת ה"שולחן ערוך" מעיקר הדין מותר, ולדעת המשנה ברורה עדיף להחמיר אף בלימוד אישי ושקט.

הרחב דבר: נאמר בגמרא (סוטה לט:): כיון שנפתח ספר תורה - אסור לספר אפילו בדבר הלכה.

ה"שולחן ערוך" כתב שאסור גם בין גברא לגברא, וגם לא בדברי תורה, אלא שאחר כך הביא כמה דעות המקילות באופנים מסוימים ללמוד גם באמצע קריאת התורה, כגון בלחש, או אם מלכתחילה הפנה את פניו מספר התורה, וסיים: "והנכון, שבכל הפרשיות ראוי למדקדק בדבריו לכיון דעתו ולשומעם מפי הקורא".

וכתב בילקוט יוסף (הל' קה"ת ס"ב) שמשמע מדברי השו"ע שמעיקר הדין אפשר להקל ללמוד

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוצות', מגזין הלב לכל המשפחה

בעניין הזה לא חייבים לכבד הורים

לכן לא אומר לך דבר, אך רק תדע שאת היום הזה אני כבר אומיך בצום.

"סבי, אבא של אמי ע"ה, רבי דוד שכטר, ניסה בהמשך השנים לרכך אותו ולהסביר לו שזה לא כזה גרוע. גם כשנודע לו שסבי רבי שמואל לא מתכוון להשתתף בשמחת הברית שלי, כי סבר שאבא בוודאי יקרא לי 'נחמן', הוא לא יכול היה לשאת את זה שיהיה לו נכד 'נחמן', והוא היה נחרץ שבברית כזו הוא לא משתתף.

"כאשר רבי דוד שכטר שמע על כך הוא רץ מהר לביתו, שידל אותו בתחנונים עד שהוא נאות לבוא ולהשתתף בברית, לאחר מכן כשרבי אפרוים"ל קרקובסקי שמע על כך הוא כתב מחברת שלמה לסבא ובה עשרות מקורות וראיות מכל חלקי התורה על כך שבעניין הזה של קריאת שם לא חייבים בכיבוד הורים ולאבא ניתנת השראה כעין רוח הקודש שמגלה לו איך לקרוא לתינוק. הייתה לי את החוברת הזו אך ברבות השנים היא נעלמה ועד היום אני מצטער על כך..."

(מגזין 'ניצוצות' אלול תשע"ח)

נולדתי לאבא הרה"ח רבי נתנאל בן רבי שמואל תפילנסקי זצ"ל בעיר ירושלים, מספר ר' נחמן תפילנסקי. "סבא רבא שלי, רבי נתנאל

סופר, התפרסם בדורו כגדול המומחים בכתיבת סת"ם ולכן הוא נקרא 'סופר'. גדולי הרבנים באירופה השתמשו בכתב שלו. כשבקשו לבדוק אותיות עד כמה הן מושלמות, היו משווים אותו לכתב שלו. ידוע לי כי אף החפץ חיים היה חפץ לקבל תפילין מכתיבתו אך לא הצליחו להשיג לו.

"סבא שלי רבי שמואל היה סמל ליום השבת בירושלים, הוא נולד בשבת ונפטר בשבת, וכן גם למד מאות פעמים מסכת שבת והלכות שבת, כל אנשי ירושלים ידעו כי שאלה בהלכות שבת מפנים תכף לרבי שמואל והוא היה משיב מיד".

הוא היה ברסלבר חסיד?

"ממש לא! לא רק שהוא לא היה חסיד ברסלב הוא אף התנגד עד מאד. אבא סיפר לי שכאשר התקרב לברסלב, אביו, הסבא שלי ניגש ואמר לו: 'היות ואני יודע שכבר אתה עמוק בפנים ואין לי איך להוציא אותך משם,

ר' נתנאל תפילנסקי עם בניו. מימין ר' נחמן, ומשמאל אחיו ר' יעקב גדליה ז"ל

פתגם השבוע

כשלהורים אין פנאי לילדיהם,
דרישותיהם נראות לילדים - על פי רוב - כשתלמונת

מתוך הספר 'פיקודן משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א

נתן בת-בת-שבע ואדל בת-דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן

להצלחת משפחת שרון

להצלחת משפחת שילר

ניסיון בריה

סטודיו טאטע

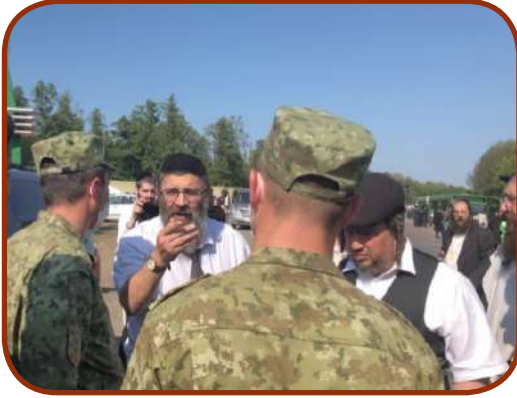
סטודיו ליצירת יהודית

יציון בדי | צילום ידים ומשפחות | מתנות ומזכרות |

tate.odell@gmail.com | 054.844.1858

פועלים להורדת הוויזות השחורות

להסיר מניעות מראש. העסקנים בבלארוס

תשעה חודשים אחרי שרבים מחסידי ברסלב ששהו בגבול בלארוס בראש השנה שנה שעברה נקלעו למצב שבו הם קיבלו ויזה שחורה, דבר שמטריד מאד כל חסיד ברסלב שיבקש לטוס לאומן אך יגלה כי כניסתו לאוקראינה נאסרה לכמה שנים, כעת נראה שיש לדבר פתרון, בחסדי שמים.

נכנסו לעובי הקורה

לאחר מאמצים מרובים ועבודה אינטנסיבית ממשיכת של עסקני 'איחוד ברסלב באומן', עבודה שהתפרסה על פני כל חודשי החורף מול כלל הגורמים והרשויות באוקראינה, הצליחו להגיע לאזון קשבת ולהסכמות מסוימות על ביטול הוויזות השחורות, לטובת כלל אנשי שלומינו חסידי ברסלב שעלו או שניסו לעלות לקיבוץ תשפ"א בעיר אומן.

המידע, ובכך בעזה"ת הוא סיים את התהליך. לגבי אלו שימצאו שהם ברישימה השחורה, ומוגדרים באוקראינה כמסורבי כניסה, יכלו לבקש המשך תהליך ע"י העו"ד שיפעל מול הרשויות הרלוונטיות כדי לפעול להוריד את הוויזה השחורה.

תהליך ביטול הוויזות השחורות כרוך במספר שלבים, לשם כך יידרש המבקש למלא טופס "ייפוי כוח" שיאפשר לצוות המשפטי של איחוד ברסלב לגשת אל הגורמים המשפטיים על מנת לבצע את התהליך עבורכם, כמו"כ לצורך ביצוע הבדיקות יש לשלם את הסכום הנדרש, שישמש במלואו לכיסוי ההוצאות, ובהיעדר תשלום לא יתאפשר להתחיל בתהליך.

ממשיכים להתפלל

מי שלא היו כלל במגע עם שלטונות אוקראינה בתקופת ראש השנה תשפ"א וכלל לא הגיע לגבולות אוקראינה אינם צריכים לפנות או לבדוק. במקרה שהחשש נוגע למשפחה הכוללת אב ומספר ילדים, כדאי לבדוק תחילה את האבא ולהימנע מהוצאות גבוהות כאשר כלל לא בטוח כי יש בהם צורך.

חשוב לציין שכמובן שלא כלל מסורב יוכלו לתת מענה, כי הדבר תלוי בחומרת הוויזה השחורה שניתנה. פעמים רבות ויזות שנתנו על ניסיונות שוחד הם קשיחות יותר וקשה מאד לבטל אותם, אך רוב אלו שקיבלו ויזות שחורות בגבול בלארוס, קיבלו ויזה שחורה ברמה פחותה יותר, שניתן להצליח בעז"ה להוריד אותם.

כלל חסידי ברסלב ממשיכים להתפלל ביתר שאת וביתר עוז שבשנה זו יוכלו כולם ללוא יוצא מן הכלל להגיע לקיבוץ הקדוש באומן, ללא שום מניעות והגבלות ובאחדות גדולה.

מטבע הדברים, לאחר סאגת אומן תשפ"א ומראות הגבולות אותם חוו כלל אנ"ש בימי ר"ה שעברו עלינו בצורה לא כל-כך נעימה, ישנם רבים מאנ"ש חסידי ברסלב שפוחזים וחוששים שהם מוגדרים כמסורבי כניסה לרחבי אוקראינה. עסקני 'איחוד ברסלב באומן' נכנסו לעובי הקורה ושכרו עו"ד מוצלח בתחום ומינו אותו לפעול בעניין לכלל אנ"ש באופן מרוכז, ובכך לחסוך לציבור בהוצאות המרובות.

"בעיקרון, הצורה הקבועה לנסות להוריד ויזות שחורות היא דרך ארוכה ומסורבלת" אומרים באיחוד ברסלב. "כל אדם החושש שבמדינה מסוימת הוא מוגדר כמסורב כניסה, או עם ויזה שחורה, והוא מעוניין לבדוק את סטטוס מצבו, עליו לגשת לגבול ולבדוק פיזית אם שוטרי הגבולות מאפשרים לו את הכניסה, או לחילופין לשכור עורך-דין ולצייד אותו ב"ייפוי כוח" חתום, וכך פונה העו"ד לבית המשפט שהגבול המבוקש עומד תחת שיפוטו".

כרוך במספר שלבים

"באם העו"ד יפעל נכון הוא יקבל משם את התשובות לאישורן, והדבר כרוך בעוגמת-נפש מרובה ובהוצאות כספיות גדולות. כך הדבר גם במדינת אוקראינה; פתיחת תיק אצל עו"ד על עניין כזה באוקראינה עומד על סכום של כמה מאות דולרים, רק לבדיקת הוויזה עוד לפני הניסיונות להסדיר אותה שזה דבר שכרוך בסכומים מרובים עוד יותר. לכן, בכדי להקל על אנ"ש, הצליחו עסקני האיחוד לארגן עו"ד אחד שירכז את הטיפול עד להסכמתה של אוקראינה להוריד את הוויזות השחורות". אדם שימצא כי אין לגבי שום הגבלה בגבול, יקבל את

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

להזמנות:
02-6289761
052-7679638

שביל חדש
נפתח אל הלב